

L'ACOLLIDA

Iniciem amb un ben tòpic, és un tema del qual s'ha escrit molt. Potser perquè reflecteix un dels misteris de la nostra condició humana i divina. Imagineu-vos la nostra vida sense els altres. És gairebé impossible. La dinàmica de triar allò que t'emportaries a una illa deserta ens fa adonar de l'importància del nostre discurs.

Som gràcies a les persones que estan al nostre voltant, que Déu ens ha ofert pel nostre creixement. Per aquest motiu, potser, la por a sentir-nos rebutjats és gran i la sentim en molts moments de la nostra vida. En parlem poc per tal d'amagar-la, de no afrontar-la. Hauríem de canviar la nostra perspectiva i saber agrair a les persones, els grups o les institucions que han acollit. Una rebuda que, en la majoria dels casos, ha estat **gratuïta** i que mai ens ha demanat res a canvi. Pensem en la família, els nostres amics, en l'escola. De vegades, se'ns fa difícil afrontar aquestes relacions, perquè **són exigents**, però ens **transformen**. Generalment, ens han demostrat ser proper i tenir una gran paciència per acompanyar-nos fins al nostre moment present.

Déu també ha estat un company de camí. Malgrat que, de vegades, l'oblidem. A la Bíblia, Déu es fa present a la vida dels seus protagonistes. Hi ha una imatge que ho expressa plàsticament. Jeremies explica que el senyor el va comunicar la seva paraula i el digué: "Abans de formar-te en les entranyes de la mare, jo et coneixia; abans que sortissis del ventre et vaig consagrar profeta destinat a les nacions" (Jr 1, 5). Una presència que ens precedeix, un amor que ens acull tan incondicionalment que ens fa lliures. Però **com podem agrair aquestes mediacions que ens han fet créixer.** "El amor con amor se paga" deia Santa Teresa de Jesús. O Sant Ignasi, al final dels Exercicis: "*pedir conocimiento interno de tanto bien recibido para que yo, enteramente reconociendo, pueda en todo amar y servir a su divina majestad*".

Ser conscients de l'acollida que hem experimentat des del nostre naixement potser ens ajuda a superar les nostres pors davant de l'encontre amb els altres. **L'altre ens qüestiona a nivell personal.** Hauríem de ser conscients. És una oportunitat de créixer en el nostre autoconeixement. D'experimentar les nostres virtuts i defectes i transformar-nos. Identificar i formular les nostres pors davants dels altres. Això ens fa guanyar en llibertat i autenticitat. El neguit no és un bon consell ni una bona actitud per iniciar una relació. Hem de demostrar empatia, hem de pensar que l'altra persona també desitja ser acollit. Necessitem vincular-nos, trencant les nostres limitacions. Viure des de la gratuïtat i no des de l'exigència, ens ajudarà a tendir ponts. Trencant els nostres esquemes ens podem deixar sorprendre i ens ajudarà a relacionar-nos amb els més diferents a nosaltres.

Jesús de Natzaret és un model de persona acollidora. Va trencar estereotips. Va demostrar que sabem arribar al cor de les persones i parlar amb sinceritat. Es va fer proper a tothom. I va saber perdonar fins i tot al seus enemics. Ens va donar l'exemple d'una vida per i amb els altres. A més, **va convertir l'acollida en un dels punts centrals del seu seguiment, de la vida cristiana:** "Us ho ben asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits a mi m'ho fèieu" (Mt 25, 40).

Òscar Fuentes sj (ofuentes@jesuites.net)